
RUDOLF MEDEK (1890 – 1940)

Pracovní list úroveň A

Úvodní aktivita¹

¹ Vzhledem k povaze úvodní aktivity není u obrázku uveden zdroj. Všechny informace o původu obrázku lze nalézt v metodickém průvodci.

- **Rudolf Medek: Pouť dětí do Sibíře**

Začátek pohádky

1)

Vašek a Hanička sedí potmě u pece. Dívají se do ohně. Kocour seskočil z lavice, přitiskl se k Hančiným nohám.

A máma tak dlouho nejde z práce. Táta taky není doma. Táta je daleko. Daleko, daleko! Dostali nedávno od něj dopis. Vašek, který chodí už tři roky do školy, ho umí nazpaměť. Umí i adresu: Československé vojsko na Rusi, Sibíř!

Vašek povídá Haničce: „Vždyť to není tak daleko, díval jsem se ve škole na mapu. Hned za Čechami je Rusko a hned za ním Sibíř.“

Hanička tomu nerozumí, ale dívá se na Vaška nedůvěřivě.

A máma nejde a nejde.

Vašek a Hanička jsou smutní. Bolí je oči od ohně, před očima se jim míhají veliká temná kola. Hanička vezme Vaška za ruku a přitiskne se k němu. Potom řekne: „Já vidím tatínka. Tatínek na mne kývá a říká: Pojd' sem, Haničko! Vašku, já se bojím. Vašku, pojdme k tatínkovi!“

A Vašek povídá: „Já také vidím tatínka. Tatínek na mne kývá a volá: Pojd' sem, ty kluku veliká!“

Děti se tisknou k sobě. Oheň v peci dohořívá. A máma nejde a nejde. V sednici je veliká tma a veliké ticho.

2)

Děti Vašek a Hanička se vzaly za ruce a vyšly ven. Dvorek byl zasněžen. Svítil veliký a bílý měsíc.

„Měsíček nám svítí na cestu. Vašku, jak je to daleko? Je to dál než do Jaroměře?“

„Ty jsi hloupá. Pojd'. Musíme ze vrat. Půjdeme tamtím směrem. Půjdeme do lesa. Vidíš, jak se třpytí sníh na stromech? Takové je to i v Sibiři. Je tam veliká zima, veliká zima!“

Děti vycházejí ze vrat. Jdou okolo rybníka, potom po cestě k lesu.

Vstupují do lesa jako nějakou tmavou, vysokou branou. Měsíc se jen těžko prodírá větvemi. Je tma. Vašek povídá Haničce: „Nic nevidím. Dívej se na cestu!“

Hanička opakuje to, co často říkala máma: „Ale vždyť je tma tmoucí!“

Děti ještě pevněji se drží za ruce. Pojednou se zvedá silný vítr. Sněhové vločky poletují kolem dětských hlav, lepí se jim na tváře. A tu ejhle, světlo, veliké bílé světlo. Uprostřed světla kdosi stojí.

3)

To je ta paní, o které už slýchali v jiných pohádkách. Dobrá víla hodných dětí, která se zjevuje tehdy, když bývá nejhůře.

Paní je krásná a bílá, poslouchejte, co říká:

„Dobré děti, doslechla jsem se, že hledáte tatínka. To je od vás pěkné, že jste na něho nezapomněly. Váš tatínek je slavný rytíř. Že jste tak hodné a milé, chci vám pomoci. Uvidíte tatínka, pozdravujte ho od mámy, ode mne i od celé naší země!“

Vašek a Hanička se dívali omámeně na krásnou paní. Co se o ní naposlouchali, načteli! Teď ji viděli. A jaká je hodná! „Uvidíte tatínka,“ řekla.

„Můj starý strýc,“ pokračovala dále dobrá víla dětí, „se jmenuje strýc Vítr. Přejde hned a vezme vás na záda. Poletíte dlouho a dlouho. Přes hory, doly, lesy a vody. Uvidíte velká města, ale co uvidíte potom? Uvidíte tatínka.“

A kde se vzal, tu se vzal, náhle stál před nimi šedivý stařeček: „Tak honem, děti, honem. Já jsem strýc Vítr. Času není nazbyt a cesta je daleká, předaleká. Vždyť poletíme až do Sibiře. Sám jsem tam už dávno nebyl!“

Dobrá víla dětí posadila kluka i holčičku strýci na záda. Strýc hvízdal a let začal.

- **Na Sibiři²**

---

² Vzhledem k povaze úloh, které jsou součástí práce s textem druhé části pohádky, nejsou u fotografií uvedeny zdroje. Všechny informace o původu fotografií lze nalézt v metodickém průvodci.

Závěr pohádky

Vašek a Hanička sedí potmě u pece.

Kocour spí u Haniččiných nohou. V sednici je ticho a tma.

Venku padají sněhové vločky. Dvířka u vrat na dvoře zavrzla, kdosi přichází, dveře otvírá, vstupuje. Je to máma. Nese mléko, chleba a sušené švestky.

„Vždyť je tma tmoucí,“ povídá s povzdechem. Rozžihá světlo.

Děti spí u pece.

Je třeba je probudit a podělit švestkami.

Otvírají oči, které se navracejí odkudsi z daleka do této sednice, Hanička najednou zapláče, chytí mámu okolo krku a říká mezi slzami: „Viděli jsme tatínka. Byli jsme u tatínka!“

Vašek se dívá na mámu stále ještě nepřítomnými očima.

Potom se všichni tři schoulí do klubíčka a tiše pláčou.

Venku je tma, vločky, slabý vítr. V sednici hoří olejová lampička.

V sednici je veliké ticho. Snad se tam modlí za tatínka.

-
- **Závěrečná reflexe (po četbě celého textu)**

Zdroj: <http://www.czechlegion.com/TheCzechLegion/Photo2.html>

[16. 12. 2014]

Jedním z mužů, kteří žili dlouhé měsíce v takovémto vlaku, byl i tatínek Vaška a Haničky. O Vánocích 1919 mu Vašek píše dopis, aby mu vyprávěl, jaký podivný sen o cestě do Sibiře se zdál jemu i sestřičce.

- **Napiš tento dopis za Vaška a namaluj k němu pro tatínka obrázek.**

RUDOLF MEDEK (1890 – 1940)

© Spolek ČŠBH. Licence CC BY-NC-ND <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/> Projekt byl podpořen Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy v rámci dotačního Programu na podporu činnosti nestátních neziskových organizací působících v oblasti předškolního, základního a středního vzdělávání v roce 2014.